

Dekadentski biseri.

Ridentem dicere verum quid vetat?

(Hor. Sat. I. 1, 24.)

1.

Krog vrta je štela
moja misel,
za njo so metuljčki
frfotali — —

Metuljčki, veste-li:
V moji duši
turobno vstaja
moja misel? . . .

Oh zdaj se pa skrila je
moja misel . . .
Metuljčki, kaj bo? — —
Nič, metuljčki!

2.

. . . Po gaji je bisernem vir šumel
srebrno-rumèn
in zláto-zelèn
po gaji je bisernem vir šumel . . .

Z drevesa je padel jesenski list — —
Brezkončen nemir
navdal je vir,
ko padel je vanj ta jesenski list . . .

3.

Kako te ljubim!
. . . Vse bisere pestre morjá,
vse zvezde prosojne nebá,
vse zlate kristale,
nebeške korále
našil bi jaz ná-te — — —
Na tvoje bi laske kriláte

položil vse bujne cvetove:
vijolice, klinčke, makôve,
begónije, tulpe, ves rožmarin,
ves lôvor, ves tajno-zeleni bršlin
.
Vse — — oh, in tvoj vitki stas!
Pripel bi ti mavrico jaz črez pas,

a luno in solnce, ognjeno-vžgana,
podaril bi tebi ju za — uhana —
— — — — — — — — — —
Oh, Nini! srcé mi pojema —
To bila ti krásna bi — šema!

4.

Tina tana tina ton,
vetreci pihljajo,
rožice igrajo;
mèni pa je srčna bol
se nagníla v dol . . .

Tina tana tina ton,
mlada mravlja pleše,
da se ogenj kreše;
moje pa je duše hram,
čisto, čisto sam . . .

Tina tana tina ton,
z vsemi tremi z brega
doli se razlega.
A na rëbri tam pastir
Jé pečèn krompir — —

5.

Saj sem ti včeraj pravil,
da sem jih videl
tiste upe — —
Srépo so zrlí v mé
kakor pošasti
iz môtne kupe . . .
Sto jih je bilo — nè, tisoč!

Pa so zarájali
. . . sramoten ples —
Veter je hrûmel
skozi les —
Jaz sem padal — padal — ah!
Moja duša, raztepèna
je pila luč,

a jaz sem mislil,
da ni moja duša,
pa je vènder bila
moja duša — —
— — — — —
Ah, ah!

6.

Cin, cin — zimzelèn,
ti si rumèn!

Hm, hm — drobni list,
vedno še ist!

Br, br — lepi vrt,
kaj si zaprt?

Čiv, čiv — vrabec moj,
krásno zapój!

M. O.

naj hitro odnese bankirju, ker se mora sam odpeljati domov. Naročil mu je, naj mu vsak dan brzojavno poroča, kako in kaj je z borzo.

Samuel je odšel domov, Lotar se je odpravljaj na vlak. — Oče je bil, oče prvokrat v zakonu, oče prvorojencu — dečku. Naj je tudi Margito pozabljal, naj jo je tudi ostavil v toli kritičnem stanu — ne, nocoj se mu je vendar budilo čustvo, katero mu je bilo doslej še neznano, čustvo očetovstva, katero ga je prevzelo s tako silo, da se je vsa druga njegova propala narava in brezsrčnost morala umakniti temu božajočemu, vzvišenemu čustvu: oče sem. In šel bi bil domov vesel in radostno bi komaj čakal trenutka, da bi stisnil na srce lastno dete, ko bi mogel nesti domov zanj in zase srečo. Tako se pa vrača sedaj prazen samo z nado, da morda vendar ni še vse izgubljeno, da ni še baron Wegel s sinom vred — berač.

Prišel je Lotar, dvignil v naročje sinčka, in bilo mu je pri duši, da bi bil skoro jokal. Poljubljal je dete, pestoval je je, a ne na videz, samo radi drugih, ne, na Lotarja je

vplivalo to ko čudovita katastrofa, ki v trenutku vse pretvori in prestvari. Vsi so bili tega vedenja veseli, in gospe so si šepetale, češ da bo mladi baronček šele utrdil vez med obema in da se bo šele poslej začelo pravo življenje. Jedinu Margita je zrla z mrklim očesom na Lotarja. Niti lica ni izpremenila, ko je vstopil; pogledala ga je ko tujca, za katerega se ne meni, in poljuba mu ni vrnila. Na sinčka pa je gledala plašno, ko ga je pestoval Lotar, in z vsakim trepetom pokazala, kako se boji zanj, če je v rokah moža, ki je tako mučil ubogo mater otrokovo. Ni mu verjela, da mu prihaja to od srca; zrla je v njem ostudnega hinavca in bila vesela, ko je zapustil sobo. Odkar je odšel v Budimpešto in ostavil njo samo, odkar ga niso ganile solze matere, ki je plakala boječ se zase, boječ se za onega, katerega oče jo je pehal od sebe in bežal od nje, ko bi ga najrajša imela doma — odtlej je Margita zrla v Lotarju samosilnika, varalico, ki ima omadeževane roke in srce s krvjo in s krivičnim blagom. —

(Konec.)

Dekadentski biseri.

Ridentem dicere verum, quid vetat?
(Hor. Sat. I, 1, 24.)

8.

Zima . . . zima . . .
mraz, vihar in led,
snežinke frčé
po zraku sèm . . . tjà . . .
ena snežinka pà

pala je v moje srcé
noter na dnó . . .
Zatrepetál sem,
zajokal glasno — — —

9.

V aleji pod tèmnim baldahinom
sedèl sem in skladal seguidille,
in ž njimi sem vezal estribille,
kot da bi otrobe vezal . . .

Pa vzdrami me — serenada . . .
Pod lúninim oknom orjaki,
na nebu so peli oblaki — — —
Ozrl sem se proti nebesom . . .

Podoknica — luni — — —
— — Taktiral je mlad, sprelep oblak,
glas bil je njegov kot med sladak,
za njim vse moštvo oblačjega zbora,
prepévalo bi do zora . . .

A glej, oh glej — kdo ve, zakaj . . .
— mendà so junaki preglásni bili — :
K oblakom pristopi — policaj,
in vsi so se . . . razkropili . . .

10.

Vse se vrti,
v moji glavi se vse vrti,
kot da razbil se je v nji komet
doli hrumeč na ta grešni svet . . .

Konec sveta!
V moji glavi je konec sveta . . .
Hú, dekadent! — — — Zvezda je zdrknila,
pamet je tvoja — — — mrknila . . .

Epilog.

Muza, oh muza,
lepa ti, drážestna stvar,
biserni venček ta, prosim,
sprejmi od mene v dar!
Ž njim pa poleti ob zôri
tjèkaj k skalnati gôri — —
Tamkaj izvira studenček,
vanj mi pomoči ta venček,

pa bo vodica njegova
moč zadobila tešilno,
moč zadobila zdravilno
zoper božjast in protin,
zoper vse, kar je na svetu
zlih bolečin — — —

M. O.

Roža in trn.

(Slika iz naroda. — Spisal Fr. Vrhovski.)

(Dalje.)

XI.

Ta pijanščina, ta nemarščina,
ta človeka zapeljá;
ta je mene zapeljala,
da sem se čist' skvaril sam.

Národna.

Minulo je od tega par let. V Strugi se ni zgodilo nič važnega, kar bi nas zanimalo, razven da je neko noč nagloma umrl stari Trpotec. Mož je že dolgo hiral vsled starosti in pa iz jeze zaradi sina Luka. Ta se je bil pred nekaj tedni vrnil iz zapora, pa takoj nadaljeval svoje poprejšnje življenje in zapravljanje. Ko ga je stari svaril, grozil mu je Luka celo s tepežem.

Neki večer, ko je Luka zopet pozno prikolovratil domov ves pijan, bilo je starcu nad vse preveč.

„Če misliš tako živeti, tedaj nisi več moj sin in tudi nimaš prostora več v tej hiši!“ Rekši zaklene vrata pred njim.

Luka je klel očeta in vse, kar mu je prišlo na um, pa se je napotil nazaj v kočó škilave Barbe, katera je imela žganjarijo v

umazani koči tam za potokom. Ondi je navadno popival, ondi se je tudi sedaj nastanil. Ljudje so marsikaj govorili o njiju, pa menda vse ni bilo res.

Drugje Luka ni mogel lahko popivati, ker na upanje ni več dobil, denarja pa ni imel. Le Barba mu je še nosila žganje, on pa ji je obetal, da jo vzame za ženo, ko bo Trpotec.

„Ali mi je menda treba trdo delati? Moj oče ima debele vreče denarja: čigavo pa bo vse, kadar ga stisne smrt, ako ne moje? Na ta račun ga, Barba, le prinesi še jedno merico!“

Ko je čul o nagli smrti očetovi, je bil vesel.

„Hé, Barbika, danes ga pa le nosi, dokler ti duša dá gibati se! Sedaj vsaj veš, na čigav račun gre: na Trpotčev!“ Ob teh besedah se ponosno udari na prsi.

„Pa boš nama še kmalu morala delati gostijo, saj veš, da mladi Trpotec ne more dolgo biti brez — žene! Kako bodeva takrat skakala! Ti boš pela ono: